

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Laxæ de absolute referuntur sententiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

SECTIO V.

DE
ABSOLUTIONE.

Quamvis autem absolutio Sacerdotis alieni beneficii sit dispensatio, tamen non est solum nudum ministerium vel annuntiandi Evangelium, vel declarandi remissa esse peccata, sed adinstar actus judicialis, quo ab ipso velut a iudice sententia pronuntiatur; atque ideo non debet pœnitens adeo sibi de sua ipsius fide blandiri, ut etiam si nulla illi adsit contritio, aut Sacerdoti animus serio agendi & vere absolvendi desit, putet tamen se propter suam solam fidem vere & coram Deo esse absolutum: nec enim fides sine Pœnitentia remissionem ullam peccatorum præstaret, nec is esset nisi salutis suæ negligentissimus, qui Sacerdotem joco se absolventem cognosceret, & non alium serio agentem sedulo requireret (Trid. Sess. cap. 6.). Reflexionum

CAPUT I.

Laxæ de absolutione referuntur sententiæ.

Falso profecto asseritur, absolutionem a Confessione semper esse separandam, & differendam, sed falso quoque & periculose affirmatur, numquam absolutionem esse differendam, & debere Confessarium semper pœnitentem absolvere.

re, ubi confessionem ejus audivit, quamvis pœnitenti deesse contritionem cernat, & propositum de cætero non peccandi, imo denuo peccaturum ipsum prævideat. Novi tamen quidam Casuistæ id docent; & dicunt, si pœnitens se a peccato cessaturum promittat, absolvi posse non obstante peccandi consuetudine, & quamvis pœnitens ipse in vetera crimina lapsurum denuo se timeat.

Addit alius Casuista, posse pœnitentem absolvi, qui in idem crimen sæpius est relapsus, quin ipsi præcipiatur, ut peccandi occasionem deferat, & quin ipsemet ab ea se discessurum proponat; & satis esse, si Confessarius emendationem aliquam sperare possit. At expresse alter ait, pœnitentem, qui coram Confessario a peccatis se cessaturum promittit, dignum esse qui absolutionem accipiat, *toties quoties illam petit, quantumcumque nulla notetur emendatio.* En ridiculam rationem, qua hæc doctrina stabiliri potuit huic pœnitenti prima vice dari absolutio; ergo eidem poterit iterum conferri (a),

Alius inquit, posse illum absolvi, qui probabilem opinionem sequitur, licet oppositam sequatur Confessarius; imo ulterius quidam progrediens ait, quamvis Confessarius sive ordinarius sive delegatus pœnitentis opinionem de se improbabilem penitus judicet, teneri tamen ad absolutionem pœnitenti impartendam. Objicit sibi metipso hic Casuista, Confessarium esse pœnitentis superiorem, ac proinde teneri pœnitentem suam opinionem deserere, ut Confessarius

(a) Eadem docet Vir apostolicus *de Officio Jud. S. 11.*

opinionem sectetur. Respondet, Confessarium non esse absolute pœnitentis superiorem, nec posse in omnibus pœnitenti præcipere, sed id solum jubere, quod ad peccata in Confessione exposita attinet. Hoc pacto judicis auctoritas Confessario eripitur, imo id efficitur, ut ab ore rei sententiam a se ferendam accipiat. Quamvis Confessarius non sit absolute & in omnibus pœnitentis Superior, tamen ex suo officio jurisdictionem supra pœnitentem habet, quantum attinet ad peccata, quorum se pœnitens accusavit. Quis autem huic exercendæ jurisdictioni erit locus, si postquam pœnitens Sacerdoti sua peccata detexit, hujus judicio se subicere non teneatur quoad peccatorum qualitatem, remedium convenientiam, temporis opportunitatem, cæterasque dispositiones ad absolutionem obtinendam necessarias?

Attamen Casuista quidam docet, sub mortali peccato teneri Confessarium ad absolutionem pœnitenti impartendam. Alius inquit, posse semper Confessarium, imo teneri contra propriam opinionem pœnitentem absolvere, quando pœnitens probabilem opinionem sequitur; nam secus severitate sua pœnitentem impelleret ad peccata sua alteri denuo confitenda.

Addit alius, posse & debere Confessarium probabilem pœnitentis sequi, licet propria opinio sit probabilior. Et quamvis in sæcularibus negotiis Judex & Medicus probabiliorem opinionem sequi teneantur, Confessarium tamen ad hanc sequendam non teneri; quia in hoc nego-

tio sufficit, ut pœnitens juxta probabilem opinionem dispositiones habeat ad accipiendam gratiam necessarias, ideoque tenetur sub mortali Confessarius pœnitentis opinionem sequi, illicque absolutionem impertiri. Porro secundum hunc Auctorem oportet, ut hæc opinio sit probabilis vel propter rationes, quibus innitur, vel propter illorum auctoritatem, qui eandem docent. Si pœnitentis opinio utraque probabilitate caret, & pœnitenti dumtaxat videtur probabilis, cavet Confessarius ne quid temere agat, vel statuat: videat an Doctor aliquis eandem sententiam docuerit, quem si reperit, illam sequatur. Est Probabilistarum axioma, morum ducem sequi unum Auctorem, qui falli facile potest aut ex ignorantia, aut ex malitia (a).

Erro-

(a) Omnes istæ laxitates in sequentibus, quæ summa Sedes protulit, propositionibus veluti in compendio continentur. Prima ista est: *Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinariæ vulgo Regalo, dum deficiente illa nimis ageretur vitam, & alicæ epulæ sædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.* Est 41. inter damnatas ab Alexandro VII. Altera: *Licet sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos, ratione magni concursus pœnitentium; qualis potest contingere in die magno alicujus Festivitatæ, aut indulgentiæ,* Est Num. 50. inter damnat. ab Innocentio XI. Tertia: *Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat se dolere, & proponere*

Errores hi omnes adeo Concilii textui, anti-
quis Doctoribus, rectaeque rationi sunt contra-
rii, ut iis refutandis non sit immorandum. Nos
in nostra Diocesi illos prohibuimus, eosdemque
seclari Confessariis interdiximus, tamquam er-
roneos, & Pœnitentiæ Sacramentum destruentes.

CAPUT II.

*Genuinae de absolutione referuntur
Regulae.*

Quamvis in præcedentibus sancti Tridentini
Concilii capitibus, & in nostris Reflexioni-
bus satis expressæ sint veritates, quibus manu-
ducti Confessarii Pœnitentiæ Sacramentum rite
valeant administrare; attamen operæ pretium
facturum me duxi, si nonnulla ad praxim spe-
ctantia addam, ne Sacramentum, quod ad de-
lenda & cohibenda peccata Christus instituit, ex
ministerum vitio in peccatorum fomitem, &
pœnitentium perniciem vertatur.

I. Caveant Confessarii, ne Pœnitentiæ Sacra-
mentum mutilum reddant, dum de peccatorum
con-

ponere emendationem. Num. 60. Quarta: Po-
test aliquando absolvi, qui in proxima occasione pec-
candi versatur, quam potest & non vult omittere,
quinimo directe, & ex proposito quærit, aut ei se
ingerit. Num. 61. Quinta: Absolutionis capax
est homo, quantumvis laboret ignorantia My-
steriorum fidei, & etiamsi per negligentiam
etiam culpabilem nesciat mysterium SS. Trinitatis,
& Incarnationis D. N. Jesu Christi. Est Num. 64,
inter damnatas ab eodem.